

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. Z. H.**, zast. JUDr. Martinou Mervartovou, advokátkou, se sídlem Václavské náměstí 837/11, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Česká republika - Úřad práce České republiky, se sídlem Dobrovského 1278/25, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2013, č. j. O-356044/D46956/2013/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2017, č. j. 8 A 9/2014 – 55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení

[1] Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozhodnutím uvedeným v záhlaví rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2013, č. j. O-356044/D45064/2012/ÚPV, kterým žalovaný ochrannou známku žalobce č. 270998 ve znění

„CONSULTING“ CONSULTING

podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „známkový zákon“), prohlásil za neplatnou s účinky *ex tunc*.

[2] Městský soud v Praze napadeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozkladovému rozhodnutí žalovaného. Nepřisvědčil námitce žalobce, že nebyla splněna podmínka § 7 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 12 odst. 1 známkového zákona, jelikož osoba zúčastněná na řízení podala návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky žalobce až po pěti letech. Žalobce totiž neprokázal, že Ministerstvo práce a sociálních věcí vědělo o užívání jeho ochranné známky. Žalobce pouze prokázal, že ministerstvo vědělo o její existenci. Městský soud proto přisvědčil žalovanému, že ke strpění pětiletého užívání napadené ochranné známky žalobcem ze strany osoby zúčastněné na řízení nedošlo. V této souvislosti městský soud poukázal na závěry uvedené v rozsudku Soudního dvora EU (SDEU) ve věci C-482/09, *Budějovický Budvar*. Městský soud rovněž upozornil na skutečnost, že žalobce vzal zpět žalobu, v níž se domáhal, aby soud uložil osobě zúčastněné na řízení povinnost zdržet se používání shora uvedeného grafického prvku ochranné známky žalobce.

[3] Vzhledem ke skutečnosti, že osoba zúčastněná na řízení doložila, že její logo:

vytvořil M. S., který dne 3. 12. 1991 uzavřel s Ministerstvem práce a sociálních věcí smlouvu o užití výtvarného díla, kterou na něj převedl výhradní právo užívat vytvořený emblém jako znak úřadu práce, zamítl městský soud také námitku, v níž žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného ohledně dobré víry osoby zúčastněné na řízení. Podle městského soudu je nesporné, že předmětné logo bylo a je úřady práce široce užíváno a je všeobecně známé mezi širokou veřejností.

[4] K poukazu žalobce na skutečnost, že napadenou ochrannou známku zaregistroval v dobré víře, neboť předmětné logo vytvořil již v roce 1984 během svých studií designu na Vysoké škole technické v Košicích a že toto logo je chráněno autorským právem, městský soud uvedl, že logo uvedené v brožurě z roku 1984 se od předmětného loga tvořícího namítané označení podstatně liší. S přihlédnutím k vyjádření Ing. Z. K. o autentizaci díla městský soud přisvědčil závěru žalovaného, že osoba zúčastněná na řízení je oprávněným uživatelem všeobecně známé známky.

[5] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že nebyla splněna podmínka uvedená v § 7 odst. 1 písm. d) známkového zákona spočívající v tom, že užívání ochranné známky pro určité výrobky ukazuje na vztah mezi výrobky a službami a vlastníkem ochranné známky a že dobré jméno a všeobecná známost namítaného označení není relevantní pro služby zapsané ve třídách 35 a 42 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. 6. 1957 (dále jen „Niceská dohoda“). Namítané označení používané osobou zúčastněnou na řízení je totiž zcela shodné s dominantním grafickým prvkem napadené ochranné známky a s ohledem na dobré jméno a užití namítaného označení pro širokou oblast služeb by mohlo užívání napadené ochranné známky vyvolat u relevantní veřejnosti dojem, že poskytování služeb s logem napadené ochranné známky používané žalobcem v třídách 35, 41 a 42 Niceské dohody nějakým způsobem souvisí s osobou zúčastněnou na řízení. V této souvislosti městský soud poukázal na rozsudek SDEU ve věci C-301/07, *PAGO International GmbH v. Tirolmilch registrierte Genossenschaft mbH*.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítal, že žalovaný i městský soud pochybili při zjišťování skutkového stavu a řádně nezhodnotili provedené důkazy a vzali v úvahu pouze ty důkazy, které byly ve prospěch osoby zúčastněné na řízení.

[7] Stěžovatel dále stejně jako již v žalobě namítal, že nebyla splněna podmínka vyplývající z ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 12 odst. 1 známkového zákona. Osoba zúčastněná na řízení se totiž o používání ochranné známky dozvěděla z dopisu žalobce ze dne 5. 6. 2007, z kterého je navíc zřejmé, že Ministerstvo práce a sociálních věcí s žalobcem jakožto vlastníkem ochranné známky jednalo ještě před tímto datem. Byla mu tak velmi dobře známa existence ochranné známky a skutečnost, že ji vlastník (stěžovatel) užívá. Již před tímto dopisem stěžovatel dne 9. 3. 2007 zmocnil k zastupování před Ministerstvem práce a sociálních věcí pana P. M., který se osobně setkal s JUDr. P. Š. z ministerstva a až následně žalobce napsal dopis ze dne 5. 6. 2007. Návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky stěžovatele je ze dne 27. 6. 2012, z čehož je zřejmé, že osoba zúčastněná na řízení strpěla užívání ochranné známky žalobce po dobu pěti let. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem žalovaného a městského soudu, že nestačí, aby osoba zúčastněná na řízení pod dobu pěti let měla povědomost o existenci ochranné známky, ale že je nutné, aby zároveň věděla, že ochranná známka byla žalobcem po stejnou dobu i užívána. Pokud se totiž žalobce obrátil na jinou osobu s tím, že je vlastníkem ochranné známky, lze důvodně předpokládat, že svoji zaregistrovanou známku i užívá. Samotná existence ochranné známky předpokládá její užívání. Osoba zúčastněná na řízení byla proto informována nejen o existenci ochranné známky, ale i o jejím užívání, neboť v citovaném dopisu žalobce je uvedeno, že se svého výhradního práva na užívání loga bude domáhat soudní cestou.

[8] Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že prokázal, že on sám vytvořil autorské dílo, které se stalo součástí jeho ochranné známky, a to o 7 let dříve než pan S., a proto jeho dílo je chráněno již od roku 1984 a nikdo jiný se nemohl stát jeho autorem. Osoba zúčastněná na řízení tedy neoprávněně využívá autorské dílo žalobce. Městským soudem je ve věci sp. zn. 31 C 10/2013 projednáván spor o autorství loga, v němž osoba zúčastněná na řízení tvrdí, že logo vytvořené panem S. není totožné s logem stěžovatele. Osoba zúčastněná na řízení tak na jedné straně v rámci sporu o autorské právo tvrdí, že znak vytvořený panem S. je jiný než logo vytvořené a používané stěžovatelem a na druhou stranu žádá prohlášení neplatnosti ochranné známky stěžovatele právě pro kolizi s tímto svým logem.

[9] Podle názoru stěžovatele přichází do styku s osobou zúčastněnou jen velmi malé procento veřejnosti. Nezaměstnanost v České republice v roce 2014 činila 7,5 % a ne všichni z této skupiny využívají služeb osoby zúčastněné na řízení. Tvrzení žalovaného o povědomí veřejnosti o tom, že všeobecně známá známka náleží právě osobě zúčastněné na řízení, nebylo nikdy dostatečně prokázáno. Za správný proto stěžovatel nepovažuje ani závěr městského soudu, že osoba zúčastněná na řízení je oprávněným uživatelem všeobecně známého označení.

[10] Stěžovatel rovněž namítal, že není splněna podmínka § 7 odst. 1 písm. d) známkového zákona, spočívající v tom, že by užívání ochranné známky stěžovatele ve vztahu k výrobkům a službám ukazovalo na vztah mezi jeho výrobky a službami a osobou zúčastněnou na řízení. Stěžovatel používá ochrannou známku ve třídách 35, 41 a zejména 42 Niceské dohody. Nesouhlasí proto ani se závěrem soudu, který převzal závěr žalovaného, že by dobré jméno a všeobecná známost nezapsaného označení osoby zúčastněné na řízení byla relevantní ve všech uvedených třídách. Ochranná známka stěžovatele neměla být prohlášena za neplatnou v celém

rozsahu. Žalovaný i městský soud sice připouští, že se nejedná o služby přímo realizované osobu zúčastněnou, ale uvádí, že taková skutečnost ještě nemusí znamenat neaplikovatelnost § 7 odst. 1 písm. d) známkového zákona. Žalovaný i městský soud opomenuli § 32 odst. 6 známkového zákona. I pokud by byly splněny podmínky pro prohlášení ochranné známky stěžovatele za neplatnou, žalovaný by tak musel učinit pouze pro třídu č. 41, nikoli pro ostatní zapsané služby ve třídách č. 35 a 42 Niceské dohody.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil na skutečnost, že ochranná známka stěžovatele byla prohlášena za neplatnou na základě ustanovení § 32 odst. 1 známkového zákona ve spojení s ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) téhož zákona, nikoli ve spojení s písm. g) téhož ustanovení. K zániku práva požadovat prohlášení pozdější ochranné známky podle § 12 odst. 1 známkového zákona dochází nikoli v důsledku pětiletého strpění existence této ochranné známky, ale v důsledku strpění jejího užívání na trhu. Nestačí tedy pouhé vědomí o existenci pozdější ochranné známky, ale je třeba prokázat, že vlastník staršího nezapsaného označení věděl o skutečném užívání pozdější ochranné známky a strpěl je. Pro začátek běhu pětileté tolerance užívání pozdější ochranné známky je rozhodná skutečnost, zda se vlastník staršího nezapsaného označení s pozdější ochrannou známkou mohl setkat na trhu, tj. zda její užívání bylo faktické. Argumentace stěžovatele, že již samotná existence ochranné známky předpokládá její užívání, je podle žalovaného mylný, nemající oporu v zákoně ani v judikatuře. Důkazy předložené stěžovatelem ve správním řízení ani dopis stěžovatele ze dne 5. 6. 2007 nevypovídají o užívání ochranné známky stěžovatele v rozhodném období a o vědomí osoby zúčastněné na řízení nejen o existenci, ale zároveň i o užívání ochranné známky stěžovatele. Ustanovení § 12 odst. 1 známkového zákona stanoví omezení práva vlastníka ochranné známky, a je tedy logicky na vlastníku pozdější ochranné známky dotčené návrhem na prohlášení její neplatnosti, aby prokázal, že vlastník staršího nezapsaného označení o její existenci a užívání věděl a po dobu pěti let proti tomu nic neučinil.

[12] K poukazu stěžovatele na autorská práva k předmětnému logu žalovaný uvedl, že se stěžovateli předloženými doklady nepodařilo zpochybnit smlouvu o užití výtvarného díla mezi osobu zúčastněnou na řízení a panem S. a nepodařilo se mu ani prokázat, že by osoba zúčastněná na řízení předmětné nezapsané označení (všeobecně známou známkou) užívala neoprávněně. Vzhledem k tomu, že osoba zúčastněná na řízení namítané nezapsané označení užívá dlouhodobě, kontinuálně a ve značném rozsahu, nesouhlasí žalovaný ani s námitkou stěžovatele, že osoba zúčastněná na řízení není jeho oprávněným uživatelem (vlastníkem).

[13] Výklad ustanovení § 32 odst. 6 známkového zákona zaujatý stěžovatelem označil žalovaný za zkreslený, účelový a ignorující smysl tohoto ustanovení v souladu s § 7 odst. 1 písm. d) známkového zákona. Ochrana všeobecně známé známky s dobrým jménem ve smyslu § 7 odst. 1 písm. d) známkového zákona je širší než u běžné ochranné známky a vztahuje se nejen na výrobky či služby napadené ochranné známky, které jsou shodné či podobné s výrobky a službami, pro které je užívána všeobecně známá známka s dobrým jménem, ale i na nepodobné výrobky a služby, za předpokladu, že užívání napadené ochranné známky ve vztahu k těmto výrobkům nebo službám by ukazoval na vztah mezi těmito výrobky službami vlastníkem všeobecně známé známky. Namísto shodnosti či podobnosti porovnávaných výrobků a služeb tak bylo nutné posoudit, zda by spotřebitelé mohli vnímat určitý vztah mezi užíváním napadené ochranné známky pro napadené služby a vlastníkem namítané všeobecně známé známky s dobrým jménem. S ohledem na známost označení osoby zúčastněné na řízení u široké veřejnosti, a vzhledem ke skutečnosti, že napadené a namítané služby neexistují na trhu izolovaně, ale mohou se projímat, má žalovaný za to, že užívání napadené ochranné známky ve vztahu k nárokovaným službám ve třídách 35, 41 a 42 mezinárodního třídění výrobků a služeb

pokračování

by u relevantní veřejnosti mohlo vyvolat dojem, že takto poskytované služby mají určitou spojitost s osobou zúčastněnou na řízení. Námitka nesplnění podmínky ustanovení § 32 odst. 6 známkového zákona proto podle žalovaného není relevantní.

[14] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda byla městským soudem a správními orgány správně posouzena otázka splnění podmínek pro prohlášení kombinované ochranné známky stěžovatele za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. d) známkového zákona.

[18] Podle § 7 odst. 1 písm. d) a g) známkového zákona ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného, *přiblašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitek"), d) vlastníkem starší všeobecně známé známky, která je shodná s přiblašovaným označením nebo je mu podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší všeobecně známá známka chráněna, avšak jde o starší všeobecně známou známku, která má v České republice dobré jméno, za předpokladu, že užívání této ochranné známky ve vztahu k těmto výrobkům nebo službám by ukazovalo na ztah mezi těmito výrobky nebo službami a vlastníkem všeobecně známé ochranné známky, (...) g) uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, které je shodné s přiblašovaným označením nebo je mu podobné, pokud označení nemá místní dosah a právo k tomuto označení vzniklo před dnem podání přiblašky.*

[19] Podle § 12 odst. 1 známkového zákona, *vlastník starší ochranné známky nebo uživatel staršího označení uvedeného v § 7 odst. 1 písm. g) není oprávněn požadovat prohlášení pozdější shodné či podobné ochranné známky za neplatnou (§ 32), popřípadě bránit jejímu dalšímu užívání, jestliže strpěl její užívání po dobu 5 let ode dne, kdy se o tomto užívání dozvěděl, ledaže by přiblaška pozdější ochranné známky nebyla podána v dobré víře.*

[20] Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzované věci není mezi účastníky řízení sporná zaměnitelnost ochranné známky stěžovatele prohlášené žalovaným za neplatnou a staršího všeobecně známého označení osoby zúčastněné na řízení.

[21] K námitce stěžovatele, že osoba zúčastněná na řízení strpěla užívání ochranné známky žalobce po dobu 5 ti let ode dne, kdy se o tomto užívání dozvěděla, Nejvyšší správní soud v první řadě pro přehlednost uvádí, že stěžovatel ve svém dopisu ze dne 5. 6. 2007 nadepsaném jako „Návrh na mimosoudní vyrovnání“ Ministerstvu práce a sociálních věcí sdělil, že jeho logo

zaregistrované v ochranné známce užívá bez právního důvodu, čímž ho poškozují a dále uvedl, že své právo na výhradní užívání tohoto loga bude vymáhat soudní cestou a než k tomu přistoupí, podává tento návrh na mimosoudní vyrovnání. Stěžovatel rovněž poukázal na předchozí jednání v této záležitosti.

[22] Tento dopis byl adresován ministerstvu (které na něj také odpovědělo), nikoli přímo osobě zúčastněné na řízení. V roce 2007 ministerstvo řídilo úřady práce (§ 6 odst. 1 písm. d/ zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v tehdy účinném znění) a ve správním řízení působilo jako odvolací orgán proti rozhodnutím úřadů práce. Osoba zúčastněná na řízení v roce 2007 ještě jako správní úřad s celostátní působností neexistovala, takto byla vymezena až zákonem č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů (dále též „zákon o úřadu práce“). Nejvyšší správní soud dospěl s přihlédnutím k výše uvedenému k závěru, že o existenci dopisu se osoba zúčastněná na řízení dozvěděla prostřednictvím ministerstva. Návrh osoby zúčastněné na řízení na prohlášení neplatnosti ochranné známky stěžovatele je ze dne 27. 6. 2012, z čehož je zřejmé, že byl podán po více jak 5 letech ode dne, kdy se osoba zúčastněná na řízení dozvěděla o existenci ochranné známky stěžovatele.

[23] Z ustanovení § 12 odst. 1 známkového zákona vyplývá, že uživatel nezapsaného označení není oprávněn požadovat prohlášení pozdější shodné či podobné ochranné známky za neplatnou, jestliže strpěl její užívání po dobu 5 let ode dne, kdy se o tomto užívání dozvěděl. Aby bylo možné toto ustanovení aplikovat, musí proto dojít k uplynutí určité doby, k čemuž došlo a zároveň musí být splněna podmínka vědomosti o určité skutečnosti – užívání pozdější ochranné známky u vlastníka nezapsaného označení, kterým je v posuzované věci osoba zúčastněná na řízení.

[24] Stěžovatel se v předmětném dopise ze dne 5. 6. 2007 o užívání předmětného loga žádným způsobem nezmiňuje. Argumentaci stěžovatele, že samotná existence ochranné známky předpokládá její užívání, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Záleží totiž pouze na rozhodnutí vlastníka ochranné známky, zda a jakým způsobem ochrannou známku užívá. Nelze přisvědčit ani tvrzení stěžovatele, že osobu zúčastněnou na řízení informoval o užívání ochranné známky tím, že v dopise uvedl, že se svého výhradního práva na užívání loga bude domáhat soudní cestou. Z tohoto vyrozumění totiž nevyplývá, že ochrannou známku skutečně užívá, pouze že hodlá bránit své právo k ní. Ve správním spise se nenachází žádná listina, z níž by vyplývalo, že osoba zúčastněná řízení v letech 2007 – 2012 věděla o tom, že stěžovatel svou ochrannou známku užívá. Listiny, jimiž dokládá užívání předmětné ochranné známky, stěžovatel předložil až jako přílohy svého vyjádření ze dne 4. 8. 2012 učiněného v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně.

[25] S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že osoba zúčastněná na řízení se dozvěděla pouze o existenci ochranné známky, avšak nevěděla o jejím užívání. O správnosti tohoto závěru je Nejvyšší správní soud přesvědčen také proto, že listiny, jimiž stěžovatel dokládá užívání své ochranné známky, jsou převážně neveřejné, neboť se jedná o korespondenci stěžovatele s jeho obchodními a jinými partnery, smlouvy a jiné písemné materiály stěžovatele, popř. se nachází na listině určené omezenému a specifickému okruhu adresátů (např. pozvánka na „*para – archery international tournament 2012*“ v Novém Městě nad Metují), tj. ochranná známka stěžovatele nebyla všeobecně veřejně známá široké veřejnosti. Pro to, že osoba zúčastněná na řízení o užívání ochranné známky stěžovatelem nevěděla, resp. domnívala se, že stěžovatel ochrannou známku neužívá, svědčí rovněž její návrh na zrušení ochranné známky stěžovatele podle § 31 odst. 1 písm. a) známkového zákona ze dne 17. 5. 2012, sp. zn. 7398216/12, v němž uvádí, že ochranná známka nebyla po nepřetržitou dobu 5 let řádně užívána

pokračování

a pro neužívání neexistují žádné důvody. Nejvyšší správní soud proto ve shodě se žalovaným i městským soudem konstatuje, že ke strpění pětiletého užívání napadené ochranné známky stěžovatelem ze strany osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách nedošlo. Nebyly tudíž ani splněny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení, které v případech, kdy dojde ke strpění užívání starší ochranné známky po dobu 5 let, brání uživateli nezapsaného označení, kterým je v posuzované věci osoba zúčastněná na řízení, požadovat prohlášení pozdější ochranné známky za neplatnou.

[26] K poukazu stěžovatele na autorskoprávní otázky a řízení o nich vedené u Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že v posuzované věci nebyla ochranná známka stěžovatele prohlášena za neplatnou podle § 7 odst. 1 písm. i) známkového zákona, dle kterého se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu osobou, které náleží práva k autorskému dílu, pokud autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno. Autorskoprávní otázky proto s posuzovanou věcí příliš nesouvisí a není na místě je v posuzované věci podrobně řešit. Styčnou plochu těchto otázek s projednávanou věcí by do určité míry mohla představovat pouze otázka dobré víry přihlašovatele pozdější ochranné známky (stěžovatele), která je zmíněna v § 12 odst. 1 známkového zákona. Aplikace tohoto ustanovení však nepřipadá v posuzované věci v úvahu, jak již bylo uvedeno výše. Ve shodě se žalovaným Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že listiny předložené stěžovatelem nezpochybnily smlouvu o užití výtvarného díla, na základě které osoba zúčastněná na řízení od roku 1991 užívá předmětné nezapsané označení.

[27] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani argumentaci stěžovatele, kterou zpochybnil, že osoba zúčastněná na řízení je vlastníkem staršího všeobecně známého nezapsaného označení ve smyslu § 7 odst. 1 písm. d) známkového zákona. Do styku s osobou zúčastněnou totiž nepřichází pouze osoby hledající práci, ale též osoby v široké škále jiných životních situací. Osoba zúčastněná na řízení totiž plní úkoly v oblastech zaměstnanosti, ochrany zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele, státní sociální podpory, dávek pro osoby se zdravotním postižením, příspěvku na péči, pomoci v hmotné nouzi, inspekce poskytování sociálně-právní ochrany a dávek pěstounské péče v rozsahu a za podmínek stanovených zákonem o zaměstnanosti, zákonem o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele a o změně některých zákonů, zákonem o sociálně-právní ochraně dětí, zákonem o státní sociální podpoře, zákonem o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, zákonem o sociálních službách a zákonem o pomoci v hmotné nouzi (§ 4 odst. 1 písm. a/ až h/) zákona o úřadu práce. S ohledem na tuto širokou působnost osoby zúčastněné na řízení tak s osobou zúčastněnou na řízení v průběhu svého života jedná a řeší nastalé životní situace značné množství osob. Působnost osoby zúčastněné na řízení je celostátní, disponuje desítkami budov, na nichž je zobrazeno její logo. Se znakem osoby zúčastněné na řízení se tak setkají v široké míře i osoby, které s ní přímo nevedou v úřední styk. Stěžovatel se tedy mýlí, pokud tvrdí, že s osobou zúčastněnou přichází do styku jen velmi malé procento veřejnosti. S ohledem na výše uvedené skutečnosti má Nejvyšší správní soud za to, že povědomí veřejnosti (spotřebitelů) o vzhledu znaku úřadu práce není třeba dokazovat. S ohledem na tuto skutečnost a s přihlédnutím k tomu, že osoba zúčastněná na řízení v průběhu řízení doložila, že svůj znak používá od roku 1991, na základě smlouvy o užití výtvarného díla Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, v níž zpochybnil závěr městského soudu, že osoba zúčastněná na řízení je oprávněným uživatelem všeobecně známého označení s dobrým jménem.

[28] Ochranná známka stěžovatele byla zapsána pro třídy 35 (propagační a reklamní služby – tvorba firemního image, firemního stylu, výstavnictví, návrhy a realizace výstav ke komerčním a reklamním účelům, zprostředkovatelská činnost v oblasti obchodu, poradenství v obchodní

činnosti a v oblasti reklamy, marketing, informační servis, inzerce, propagace, výběr pracovníků, poradenství pro pracovníky, veškeré služby spojené s oblastí personalistiky, zprostředkování zaměstnání), 41 (přednášková, školicí a vzdělávací činnost, vzdělávání pracovníků výchovné služby, vzdělávací informace, organizace a pořádání odborných kurzů, přednášek, seminářů, školení) a 42 (designérské práce, grafické práce – návrhy, řešení interiérů a interiérová tvorba – návrhy interiérů, design interiérových doplňků) Niceské dohody. Z výše uvedeného vymezení těchto tříd a působnosti osoby zúčastněné na řízení vyplývá, že u osoby zúčastněné připadá v úvahu především výkon služeb ve třídě 41 a 35. Osoba zúčastněná žádné služby nevykonává v třídě 42 Niceské dohody.

[29] Na první pohled je zřejmé, že grafická část ochranné známky (logo) stěžovatele a všeobecně známé známky osoby zúčastněné na řízení jsou prakticky totožné. Jedná se o dominantní distinktivní prvek vyvolávající u spotřebitele shodný celkový vjem. Ochrana všeobecně známé známky dle § 7 odst. 1 písm. d) známkového zákona působí i pro výrobky nebo služby, které nejsou podobné těm, pro které je starší všeobecně známé označení chráněno. Nejvyšší správní soud proto stejně jako žalovaný a městský soud dospěl k závěru, že užívání napadené ochranné známky by u relevantní veřejnosti mohlo vyvolat dojem, že takto poskytované služby mají spojitost s osobou zúčastněnou na řízení a to ve všech třídách Niceské dohody, v nichž byla ochranná známka stěžovatele zapsána. Týká se to i třídy 42 Niceské dohody, v níž osoba zúčastněná na řízení nevykonává žádnou činnost. S přihlédnutím k této skutečnosti a k všeobecné známosti označení osoby zúčastněné na řízení se Nejvyšší správní soud ztotožnil také se závěrem městského soudu a žalovaného, že je na místě prohlásit ochrannou známku stěžovatele za neplatnou pro všechny třídy, pro něž byla zapsána. Zároveň je zřejmé, že v posuzované věci se nejedná o situaci předvídanou § 32 odst. 6 známkového zákona, kdy důvod neplatnosti je dán pouze ve vztahu k některým z výrobků nebo služeb.

[30] Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodné námitky stěžovatele, v nichž namítal nesplnění podmínek § 7 odst. 1 písm. d) známkového zákona a to, že ochranná známka stěžovatele neměla být prohlášena za neplatnou v celém rozsahu. Žalovaný i městský soud ve svých rozhodnutích sice výslovně nepoukázaly na § 32 odst. 6 známkového zákona, to však neznamená, že toto ustanovení ignorovali, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Z jejich rozhodnutí je zřejmé, že se zabývaly tím, zda je dán důvod neplatnosti ve vztahu ke všem třídám, v nichž je ochranná známka stěžovatele zapsána, či pouze ve vztahu k některým z výrobků nebo služeb, pro které byla ochranná známka zapsána, jak toto ustanovení známkového zákona vyžaduje.

[31] Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány i městský soud vycházely při posouzení věci z relevantních podkladů, přičemž neopomenuly žádný z listinných důkazů. Nelze proto přisvědčit ani námitce stěžovatele, že v předcházejícím řízení došlo k pochybení při zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[32] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které

pokračování

jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné žádná povinnost uložena nebyla a soud neshledal ani okolnosti hodné zvláštního zřetele, a proto ani ona nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu